με φαγιὰ καὶ κρασιά. Σὲ λίγο, φτάνει καὶ ὁλόκληρη ἡ παρέα καὶ κάθεται ἀφελέστατα στὸ διπλανὸ τραπέζι ποὺ ἔτυχε νὰ εἶνε ἄδειο. Αἴ, τότε αὐτός, μὲ ὅλη τὴν περισσὴ ἀφέλειά του, φαίνεται πὼς κάτι ἀντιλήφτηκε· ἦταν πειὰ καιρός. Κάτι μάλιστα εἶπε στὴ ντάμα μας:

— Οἱ συνάδελφοί σας δὲν εἶνε αὐτοί;

Ἐκείνη ὅμως μὲ μεγάλη ψυχραιμία εἶπε:

— Εἴδατε σύμπτωσις! Οὔτε ραντεβοῦ νὰ εἴχαμε δώσει!

Σὲ λίγο, ὅταν ἄναψε τὸ γλέντι, ὁ εὐγενέστατος συνοδός μας ἔστειλε καὶ δυὸ μπουκάλες κρασὶ στὴν ἄλλη συντροφιά. Ἐκεῖνοι δὲ ὅλοι σήκωσαν τὰ ποτήρια τους καὶ ἔπιαν στὴν ὑγειά μας, κυττάζοντας δὲ ἐνδειχτικὰ ἐμένα, μὲ σηκωμένα τὰ ποτήρια, σὰν νὰ ἤθελαν νὰ μοῦ σφυρίξουν: «Στὴν ὑγειὰ τοῦ κουτοῦ!».

Μὰ τὸ πρᾶγμα ἄρχισε νὰ παραγίνεται, γιατὶ ὅταν ἡ ἄλλη παρέα ἦρθε στὸ κέφι, σὰν νὰ ἔρριξε καὶ μερικοὺς πόντους γιὰ τὸν σύντροφό μας. Τότε αὐτός, μὲ εὐγένεια πάντα καὶ χωρὶς νὰ δείξῃ τίποτα, μᾶς λέει:

— Δὲν πηγαίνουμε ἐμεῖς;

Καὶ ἔπειτα, κυττάζοντας ἐμένα, προσθέτει ἀφελέστατα:

— Δηλαδή, ἐσεῖς, κύριε Χόρν, μπορεῖτε, ἐὰν θέλετε, νὰ μείνετε νὰ ἐξακολουθήσετε τὸ γλέντι μὲ τὴν ἄλλη παρέα. Ἐγὼ θ' ἀναλάβω νὰ συνοδεύσω τὴ δεσποινίδα στὸ σπίτι της.

Τότε ὅμως τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη:

— Μὰ κι' ἐγὼ θέλω νὰ μείνω.

Κι' ἐγὼ τοῦ πρότεινα, γιὰ νὰ συμπληρωθῇ τὸ γλέντι, ὅπως τὸ ἐπιθυμοῦσαν καὶ οἱ ἄλλοι καὶ μοῦ ἔγνεφαν:

— Γιατί δὲν μένετε καὶ σεῖς, νὰ γίνουμε ὅλοι μιὰ παρέα;

Αὐτὸς ὅμως δὲν ἤθελε κατὰ κανένα λόγο. Ἦταν ἀμετάπειστος. Τότε εἴπαμε νὰ φύγουμε καὶ οἱ τρεῖς μαζύ, καὶ αὐτὸς μᾶς παρακαλοῦσε, ἀφοῦ μᾶς ἔκανε κέφι, νὰ μείνουμε ἐμεῖς. Τὸν ἀφήσαμε λοιπὸν νὰ φύγῃ ὁλομόναχος καὶ φαντάζεστε βέβαια τί γέλια ἔγιναν, ἅμα ὅλη ἡ βρωμοπαρέα ἐνώθηκε καὶ βλέπαμε αὐτὸν νὰ φεύγῃ σὰν ἀπελπισμένος!

* * *

Δὲν πέρασε ὅμως πολὺς καιρὸς καὶ μιὰ μέρα παίρνει τὸ μάτι μου μέσα σ' ἕνα κλειστὸ αὐτοκίνητο δυὸ φευγαλέες μορφές. Ἦταν αὐτὸς καὶ... ἡ θεατρίνα, ποὺ μπροστά μας τὸ διαβολοθήλυκο τὸν κορόϊδευε καὶ πρωταγωνίστησε στὴ φάρσα ποὺ τοῦ παίξαμε ἢ μᾶλλον... μᾶς ἔπαιξε αὐτή, καθὼς ἀπεδείχθη ἐκ τῶν ὑστέρων.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὸ ΚΕ' μέρος.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΕΖΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΨΕΥΤΙΚΟ ΣΤΕΦΑΝΙ

Τὸ δάσος εἶνε γεμᾶτο μυστήριο καὶ ἄρωμα...
Γύρω ὅλα πράσινα-πράσινα, καταπράσινα.
Μὰ ξεχωρίζει ἕνα πεῦκο σεβάσμιο, ἀψηλό, πιὸ φουντωτὸ ἀπὸ τ' ἄλλα, μὲ χίλια ἀνοιχτόχρωμα βλασταράκια, ὅλο ζωή.
Τ' ἄλλα πεῦκα τὸ κουφοκαμαρώνουν, κι' ἡ αὔρα σφυρίζει διαφορετικὰ μέσ' ἀπ' τὸ βαθυπράσινο φύλλωμά του.
Μὰ σήμερα, στὴν κορφὴ τοῦ πεύκου, κάτι χρωματιστό, πολύχρωμο, ξαφνίζει.
Μὴ φόρεσε στεφάνι ὁ βασιληᾶς τοῦ δάσους;
Κάτω στὴ ρίζα τοῦ πεύκου — ἀπάνω στὰ ξερὰ βελονωτὰ φύλλα ποὺ σχημάτισαν στρῶμα γύρω της γλυστερὸ κι' ἁπαλὸ — ἕνα παιδάκι ἔχει καρφωμένα τὰ δακρυσμένα μάτια του ἐκεῖ, στὸ πολύχρωμο στεφάνι τοῦ πεύκου.
Εἶνε, ξέρετε, ὁ ἀετός του...
Ἄχ, πετοῦσε ἀεροπόρος, περήφανος, καὶ κοινῶντας τὴν ψεύτικη οὐρά του, ἔβλεπε τὰ πουλιὰ μὲ καταφρόνεσι.
Μὰ ἔξαφνα ἔπεσε σὰν ἀπόπληκτος μέσα στὸ δάσος καὶ μπλέχτηκε στοῦ πεύκου τὴν κορφή, στοῦ πεύκου τοῦ βασιληᾶ, ποὺ δὲν ἔγειρε λίγο νὰ τὸ ξεφύγῃ.
Τὸ παιδάκι κλαίει στὴ ρίζα τοῦ πεύκου ἀπαρηγόρητο...
Τ' ἄλλα πεῦκα σφυρίζουν «χούϊ, χούϊ, χούϊ» περιπαιχτικά.
Μὰ τὸ πεῦκο ἄδικα τεντώνεται, ἄδικα λιγάει τὸ περήφανο κορμί, εἴν' ἀργὰ τώρα.
Ἔπρεπε νὰ γείρῃ ὅταν τὸ ἀεράκι τοῦ τὸ ἔφερνε, αὐτὸ τὸ ψεύτικο στεφάνι.
Τώρα χρειάζεται ἀγριοβόρι γιὰ νὰ τὸ σείσῃ, νὰ τὸ ξανασείσῃ, νὰ τὸ κλονίσῃ, ἴσως νὰ τὸ ξερριζώσῃ, γιὰ νὰ ξεμπλέξῃ τὸ ψεύτικο στεφάνι ποὺ φόρεσε ἄθελά του ὁ βασιληᾶς τοῦ βουνοῦ...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

— Ὁ φιλόδοξος θέλει ν' ἀνέβῃ ψηλά. Ὁ μεγαλοφυὴς ἀρκεῖται στὸ ὕψος του.

— Ὁ μεγαλείτερος ἐχθρὸς τοῦ θανάτου εἶνε ἡ καθαριότης.

— Τὴν πρώτη ἄσπρη τρίχα τὴν ξερριζώνουμε, τὴ δεύτερη τὴ βάφουμε καὶ γιὰ τὴν τρίτη περηφανευόμαστε.

— Τίποτε δὲν συμβαίνει στὴ ζωὴ οὔτε ὅπως τὸ φοβόμαστε, οὔτε ὅπως τὸ ἐλπίζουμε.

ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ὁ Γουσταῦος Φλωμπὲρ δὲν ἦταν μονάχα ἕνας ἀπὸ τοὺς ὑπεροχώτερους Γάλλους συγγραφεῖς, ἀλλὰ καὶ ἕνας ἄνθρωπος προικισμένος μὲ ἐξαιρετικὴ συμπόνια γιὰ τοὺς δυστυχισμένους, τοὺς ὁποίους προσπαθοῦσε μὲ ὅλα του τὰ μέσα ν' ἀνακουφίζῃ.

Μιὰ μέρα, ἐνῶ περπατοῦσε στὴν παραλία τοῦ Μπιαρρίτζ, ἄκουσε μιὰ γυναῖκα νὰ ξεφωνίζῃ ἀπελπισμένα καὶ συγχρόνως εἶδε στὸ πέλαγος δυὸ ἀνθρώπους ποὺ ἐπάλαιαν μὲ τὰ κύματα.

Ὁ Φλωμπέρ, βλέποντας ὅτι κανένας ἀπὸ τοὺς συμπεριπατητάς του δὲν ἔδειχνε διάθεσι νὰ σώσῃ τοὺς κινδυνεύοντας, ἔβγαλε γρήγορα τὰ παπούτσια καὶ τὸ σακκάκι του καὶ ρίχτηκε στὴ θάλασσα.

Ἂν καὶ τὰ ροῦχα του τὸν ἐμπόδιζαν νὰ κολυμπάῃ ἐλεύθερα, ὡστόσο προχωροῦσε θαρραλέα μέσα στὰ κύματα, ὥσπου κατόρθωσε νὰ πλησιάσῃ τὸν ἕνα ἀπὸ τοὺς κινδυνεύοντας καὶ νὰ τὸν βγάλῃ σχεδὸν ἀναίσθητο στὴν ξηρά, ὅπου ἐντωμεταξὺ ἕνας ψαρᾶς εἶχε βγάλει καὶ τὸν δεύτερο ναυαγό.

Τὸ πλῆθος ποὺ συγκεντρώθηκε στὴν ἀκρογιαλιά, μόλις ἔμαθε τὴν ταυτότητα τοῦ σωτῆρος, ξέσπασε σὲ ζωηρὲς ἐπευφημίες καὶ τὸν ὡδήγησε στὸ ξενοδοχεῖο του μὲ τιμητικὴ πομπή.

* * *

Ὁ Γκὺ ντὲ Μωπασσάν, ἐκτὸς τῶν διηγημάτων καὶ τῶν πάμπολλων ἄλλων πεζῶν του, ἔγραψε στὰ 1879 καὶ μιὰ κωμωδία, κατὰ παραγγελίαν κάποιας κυρίας Τρές, μὲ τὸν τίτλο «Ἡ ἐπανάληψις».

Γιὰ τὸ ἔργο αὐτὸ ὁ περίφημος διηγηματογράφος πληρώθηκε μονάχα... 50 φράγκα. Φαίνεται ὅμως ὅτι, μετὰ τὴν παράδοσι τῆς κωμωδίας, μετάνοιωσε γιὰ τὴν ἐξευτελιστικὴ ἀμοιβή του καὶ ἔστειλε στὴν κυρία Τρὲς τὸ ἑξῆς χαρακτηριστικὸ γράμμα:

«Ἐργάστηκα παραπάνω ἀπὸ δυὸ μῆνες, ἐκοπίασα ὄχι λίγο γιὰ νὰ προσαρμόσω τὸ γράψιμό μου σύμφωνα μὲ τὶς ὑποδείξεις σας, καὶ ἀπέναντι ὅλων αὐτῶν τί μοῦ προσφέρετε ὡς ἀμοιβή; Πενῆντα φράγκα! Τόσα δηλαδή, ὅσα κερδίζω σήμερα γιὰ κάθε ἄρθρο ποὺ δημοσιεύω στὶς ἐφημερίδες καὶ ποὺ δὲν μὲ ἀπασχολεῖ πλέον τῶν δύο ὡρῶν. Πρέπει νὰ ὁμολογήσετε ὅτι ἡ ἀμοιβὴ εἶνε ἐλάχιστη κι' ἐξευτελιστική. Εἶνε ἀλήθεια πὼς μοῦ ὑποσχεθήκατε νὰ μοῦ δώσετε καὶ ἄλλα πενῆντα φράγκα, ἂν παρασταθεῖ τὸ ἔργο. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἀκριβῶς ἐμαθεύτηκε ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ἐγράφτηκε καὶ τὸ ποσὸν μὲ τὸ ὁποῖο ἐπληρώθηκε, δυσκολεύομαι νὰ βρῶ θίασο ποὺ θ' ἀναλάβῃ νὰ παραστήσῃ τὴν «Ἐπανάληψι».

Εἶνε ἄγνωστον ἂν ὁ μέγας συγγραφεὺς πέτυχε νὰ ἀποσπάσῃ τὸ δεύτερο πεντηκοντάδραχμο ἀπὸ τὴ σφιχτοχέρα κυρία Τρές, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ γράμμα του πάντως μαθαίνουμε ὅτι οἱ μεγάλοι συγγραφεῖς ἔχουν κι' αὐτοὶ τὶς μιζέριες των...

* * *

Στὴν Ἀμερικὴ ἱδρύθη τελευταῖα ἕνας σύλλογος, τοῦ ὁποίου τὰ μέλη ἔχουν ὡς σκοπὸ νὰ προπαγανδίζουν κατὰ τῆς συνηθείας τοῦ δανεισμοῦ τῶν βιβλίων, τὰ ὁποῖα καὶ ἐκεῖ, ὅπως καὶ ἐδῶ καὶ παντοῦ, πηγαίνουν συνήθως... δανεικὰ κι' ἀγύριστα. Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτή, κάποιο ἀμερικανικὸ περιοδικὸ διηγεῖται μιὰ χαριτωμένη ἱστορία ποὺ σχετίζεται μὲ τὸν Μὰρκ Τουαίν.

Μιὰ μέρα, ὁ περίφημος εὐθυμογράφος ζήτησε ἀπὸ ἕνα γείτονά του νὰ τοῦ δανείσῃ μερικὰ βιβλία.

— Θὰ σᾶς παρακαλέσω νἀρθῆτε νὰ τὰ διαβάσετε στὴ βιβλιοθήκη μου, τοῦ ἀπάντησε ὁ γείτονας. Γιατὶ ἔχω τὴ συνήθεια νὰ μὴ ἀποχωρίζωμαι ποτὲ ἀπὸ τὰ βιβλία μου...

Ὁ Μὰρκ Τουαὶν κατάπιε τὸν θυμό του καὶ ἀποφάσισε νὰ τοῦ τὸ πληρώσῃ. Μιὰ μέρα λοιπὸν ποὺ ὁ ἴδιος γείτονάς του τοῦ ζήτησε ἕνα σκαλιστῆρι, τοῦ ἀπάντησε καὶ αὐτὸς μὲ τὴ σειρά του:

— Εὐχαρίστως σᾶς τὸ δίνω. Ἀλλὰ θὰ μοῦ κάνετε τὴ χάρι νὰ τὸ μεταχειριστῆτε στὸν... κῆπο μου! Γιατὶ ἔχω τὴν κακὴ συνήθεια νὰ μὴν ἀποχωρίζωμαι ποτὲ ἀπὸ τὰ ἐργαλεῖα τοῦ κήπου μου!...

* * *

Ὁ Ἀλέξανδρος Δουμᾶς στοὺς «Τρεῖς Σωματοφύλακας», τὸ περίφημο καὶ δημοφιλέστατο μυθιστόρημά του, ὅταν περιέγραφε διάφορες σκηνὲς γεμᾶτες ἱπποτισμὸ καὶ ἡρωϊσμό, εἶχε κυρίως ὑπ' ὄψη τὸν πατέρα του. Ὁ πατέρας τοῦ Δουμᾶ ἔφερε τὸν βαθμὸ τοῦ στρατηγοῦ καὶ ἦταν ἄντρας ἡρακλείων διαστάσεων καὶ ἀπίστευτης παλληκαριᾶς.

Γιὰ τὴ σωματικὴ δύναμι τοῦ πατέρα τοῦ Δουμᾶ διηγοῦνται πολλὰ καὶ ἀξιοθαύμαστα. Κάποτε, ἐνῶ ἐνεργοῦσε ἔφιππος μιὰ νυχτερινὴ ἐπιθεώρησι, ἔπιασε ἐπ' αὐτοφώρῳ ἕνα φρουρὸ νὰ κοιμᾶται. Τότε ὁ Δουμᾶς, χωρὶς νὰ κατέβῃ ἀπὸ τὸ ἄλογό του, ἔσκυψε, ἔπιασε τὸν στρατιώτη ἀπ' τὸ γιακᾶ, τὸν κάθησε ἀπάνω στὴ σέλλα καὶ τὸν μετέφερε μισοπεθαμένον ἀπ' τὸ φόβο του στὸ στρατηγεῖο.

Ἄλλοτε πάλι, ἐνῶ βρισκόταν στὸ θέατρο, μάλωσε μὲ κάποιον ἐνοχλητικὸ θεατὴ καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ τὸν πέταξε ἀπὸ τὸ θεωρεῖο στὴν... πλατεῖα, πρὸς γενικὴ κατάπληξι τῶν θεατῶν. Τέλος, κατὰ τὸν Γαλλοαυστριακὸ πόλεμο τοῦ 1792, σὲ κάποια μάχη, συνέλαβε ἰδιοχείρως... τέσσερες Αὐστριακοὺς αἰχμαλώτους!